

“
Leukemie raakt
een heel gezin.
Wij zijn allemaal
de donor heel
dankbaar.”

STAMCELLEN KRIJGEN, STAMCELLEN GEVEN.

JOLIE EN MARIEKE VERTELLEN HUN WEL HEEL BIJZONDERE VERHAAL.

DE CIRKEL IS ROND

Twee jaar geleden werd Jolie van de Ven volkomen onverwacht geconfronteerd met de diagnose CMML, een zeldzame vorm van leukemie. Dankzij een anonieme stamceldonor kreeg ze een nieuw toekomstperspectief. De dankbaarheid die zij en haar gezin voelden was groot – maar er was ook de vraag: hoe kun je ooit iets terugdoen voor zo’n geschenk?

In mei dit jaar gebeurde er iets wat bijna niet te bevatten is: dochter Marieke werd zelf opgeroepen als stamceldonor. De kans dat dit gebeurt, is minuscuul klein. Voor moeder en dochter voelt het alsof de cirkel nu écht rond is.

FOTOGRAFIE Peter Rogaar, Hart Voor De Zaak

“HET WERD BIJ TOEVAL ONTDEKT. IK KWAM OM EEN HEEL ANDERE REDEN BIJ DE HUISARTS”

EEN DIAGNOSE DIE ALLES VERANDERT

“Het werd toevallig ontdekt,” vertelt Jolie. “Ik ging naar de huisarts voor iets heel anders, maar mijn bloedwaarden waren afwijkend. Door haar alertheid kwam CMMML aan het licht, nog in een voorstadium. Dat maakte het verschil tussen kans op genezing en geen hoop meer.” De periode daarna noemt Jolie ‘de langste maand van haar leven’. Broers en zussen bleken geen match; wekenlang was het wachten op nieuws uit het donorregister. Uiteindelijk kwamen er drie mogelijke matches. “Daarmee kwam er eindelijk weer perspectief,” zegt Jolie.

NIEUWE KEUZES

Na de behandeling maakte Jolie bewust keuzes. Ze zegde haar baan op en begon als zelfstandig stemtherapeut. “Dat is mijn passie binnen de logopedie. Nu kan ik me daar volledig op richten.” Ook privé werd ze scherper: “Ik heb geleerd om energie te steken in mensen die er voor mij zijn, en los te laten wie dat niet zijn.”

HOOP DELEN

De ziekte maakte ook veel los in Jolie’s omgeving. Haar zoon besloot zijn afstudeerpresentatie af te sluiten met een persoonlijke oproep. “Twintig jaar geleden was de behandeling van mijn moeder nog science fiction,” zei hij tegen het publiek. “Over twintig jaar zijn er misschien geen stamceldonoren meer nodig. Maar nu nog wel.” Zijn boodschap sloeg aan – want als mensen een gezicht krijgen bij het verhaal, wordt de keuze om donor te worden veel concreter.

EEN ONVOORSTELBAAR TOEVAL

En dan Marieke. Als jongvolwassene schreef ze zich vanzelfsprekend in als donor. “Al mijn vriendinnen zijn ook donor,” zegt ze nuchter. Vanuit haar studieachtergrond lag die drempel lager; bovendien werkt ze als assistent-onderzoeker op de afdeling leukemie bij het Prinses Máxima Centrum. Toch had ze nooit gedacht zelf opgeroepen te worden. “In mei kwam dat telefoontje. Ik was geselecteerd als match. Het voelde zo onwerkelijk – juist omdat mijn moeder stamcellen heeft gekregen.” De kans dat je zelf ooit daadwerkelijk iemand helpt, is al klein. Maar dat dit gebeurt binnen één gezin, en dat de dochter kan doneren nadat de moeder gered is door een donor... dat maakt dit verhaal uitzonderlijk.

HET DONORSCHAP IN DE PRAKTIJK

De dag van de donatie was intensief. Acht uur lang zat Marieke aangesloten op de apparatuur die haar stamcellen verzamelde. “Toen het apparaat eindelijk aangaf dat er voldoende geoogst was, voelde ik een enorme opluchting en trots. Ik was op tijd, binnen de limiet. Mijn stamcellen gingen meteen op reis naar iemand die ze nodig had.” Voor Marieke zelf was dit méér dan een medische handeling. “Ik heb van dichtbij gezien wat stamcellen kunnen doen. Zonder haar donor had mijn moeder hier misschien niet meer gezeten. En nu mocht ik zelf dat verschil maken voor iemand anders. Dat is zó bijzonder. Voor mij voelt het alsof ik iets kon teruggeven – niet aan die anonieme donor, maar wel aan de wereld.”

TROTS EN DANKBAARHEID

Jolie straalt wanneer ze over haar dochter praat. “Ik was al trots op haar, maar dit maakt het nog intenser. Het idee dat mijn kind iets kan betekenen voor iemand die in dezelfde situatie zit als ik destijds... dat grijpt me enorm aan.”

Voor Marieke is het vooral de ervaring die haar blijvend gevormd heeft. “Door stamcellen te geven, voelt het alsof de cirkel echt rond is. Het is niet alleen een familie verhaal, maar ook een boodschap: je weet nooit wie je met jouw keuze om donor te worden redt.” ➡

“
Degene die geholpen
is met mijn cellen,
is van mijn leeftijd.
Ik gun haar dat ze
straks weer dezelfde
soort leuke dingen
kan doen als ik.”

